

ניגור לברנו

לרגע חשד ללב: כל זה אינו יכול להיות רציני. אולי הם בכלל אינם זקוקים לכסף למטרה זו. הם משתמשים בתירוץ הראשון ש"עלה בלבם כדי לאסוף כסף למטות יומיומיות, או כדי למנוע איני סלציה, או לסתום חור בתקציב.

כי כיצד אפשר להאמין שצמרת זה אשר כל קיומה על סיסמות הציונות, תהגב ב"הסקרות כזאת כשהמדובר בגורלם של ער לים חדשים?

★ ★ ★

בד הכסף אינו עונה על הכל. קליטת עולים אינה בעיה חשבונתית: בעשר לירות אני קונה עולה אחד. במאה לירות אני קונה עשרה עולים. זה טוב למיבצע פרסומת מסוקפים, אבל אין זה רציני.

במה ייקלטו העולים האלה? איפה, רבותי, התוכנית?

זוהי, כמובן, שאלה ריטורית. כולנו יודעים שאין תוכנית. איש לא חלם להכניע. הם נאמרו ונאמרו ונאמרו — על זה מיליונים שיבואו, על חזון המשיח, על קיבוץ גלויות, וכשם שלא הי' כלי את המימון, אלא זרקו את ה"לירות לים הביזבוז, כך גם לא הכינו מכשיריקליטה אמיתיים.

הם ביקשו את המיליאה, והם יטילו את המס, כדי להקים לעולים החדשים (מאירופה, לא מארצות המזרח, חלילה) שיכונים. הלת להם עבודות דחק. ואולי אף להקים להם כמה מפעלים שאין להם שום בסיס כלכלי, אך שיעשו רושם טוב על תיירים מאמריקה ויספקו לכמה מן העולים פרנסות מדומות. זה מספיק לעשיית נפשות כבר חירות. זה ישכנע את ההמונים, כל עוד באים הדולארים מן המערב נקים והשילומים והמגביות, כל עוד לא יתמוטט המפעל הזה על ראש עובדיו כבנידקלפים. אולם מה לכל זה ולקליטה של ממש?

★ ★ ★

נו רוצים בעדיה. כל אשר רוצה לנטוש את מולדתו ולבוא אלינו, ל"הצטרף אל האומה העברית כאן ולחלק עמנו את גורלנו — ברוך בואו. זה צו תומאני טארי, וזה הגיון לאומי.

אין אנו באים בטענות אל חממ' שלה על שהיא רוצה לדאוג לה עולים האלה. אנו מאשימים אותה על שאינה מגלה רצון מינימאלי ויכולת מינימאלית לעשות זאת.

אנו תובעים אותה למשפט לא על ש"הכזיבה את התקתה שלנו, אלא על שהכזיבה את התקתה שהיא עצמה הפריחה אותן. לא על שהיא מועלת בתפקידים שהיינו אנחנו רוצים להטיל עליה, אלא על שהיא מועלת בתפקידים שהיא הטילה על עצמה.

אמרו לנו: אין היא מסוגלת להשיג שלום, ואין היא מסוגלת להבטיח עצמאות של ממש, ואין היא מסוגלת לספק תרבות עב"רת. אבל היא חקבן גלויות ותבוא עולים. והנה, בתפקיד האחד הזה, שעליו היתה כל גאחיתה האומללה, היא מגלה אפסות קיצור ית, אימפוטנטיות מוחלטת.

לכן מבקשת עתה צמרת זו ל"הגיש לנו את החשבון. היא תובי עת מאתנו את פרעון השטר ש"היא התמזה אותו, ואשר עבורו אין לה כיסוי כספי, ארגוני ורוחני. זוהי הכרזה של פשיטת־רגל, בי הפוזאה של מליצות ציוניות על "משטר עליה".

משטר עליה?

זה משטר המהבל בעליה. בעליית הרבבות הבאה אלינו כיום. ובדואי בעליית המיליונים שאנו כולנו מקחים לה, בבוא היום.

כספים במלחמת־בחיורות. כאשר יבטלו הי' שרותים המיותרים ביותר של הממשלה וה"סוכנות. כאשר יתחילו בפיטורי הפקידים הי' מיותרים במוסדות הלאומיים.

הדימיון האנושי לא יתאר לעצמו דרישה פשוטה והגיונית יותר.

אפשר היה לחשוב כי ראשי המדינה יעשו לפחות גיססה של היענות, ולו גם מתוך אדיבות בלבד, ולו גם לשם אחיות־עניינם. משהו קטן וסמלי, לפחות. שיחברו יחד לפתור בשטח אחד שתי מחלקות העוסקות באותו הדבר. שיגבילו את הביזבוז של כל מפלגה בבחירות הבאות לשני מיליון לירות. שיפסדו לפחות עשרה פקידים שנדרמו על גלויות דבר.

שיותירו על קאדילאק אחד. על שליחות אחת למונאקו. על מר-

פה אחד, יורקת בפני הצמרת הי' פוליטית שלה ואומרת: "לא אתן לכם פרוטה, כל עוד לא תקחו אר תה בכוח!" — הרי קרה משהו.

הנה כי כן, כאן קבור הכלב.

במשאל־בזק, המתפרסם בגליון זה, נתברר כי למעלה מ־75% מן האוכלוסיה מתנגדים למלחה העליה ולכל מסי העליה למיניהם. אין זה גילוי חדש: מבול המכתבים שהגיע למערכות כל העתונים הוכיח זאת. ואם יש ספק בלב מישו, מוטב שישאל את עשרת האנשים הראשונים שהוא ייתקל בהם ברחוב. לא קדמה לכך הסתה שיטתית של עוכרי המדינה. מלבד מאמר אחד במדור זה לפני ארבעה חודשים, לא הושמעה מעל שום במה הדרישה הגלויה להחרים את מלחה העליה. אף לא מפלגה אחת העזה להניף

במשך עשר שנים תמימות, יומם ולילה, השכם והערב, הם אמרו לנו: "מדינה זו קיימת למען העליה."

בעשרות מעמדים תיגיים, במאות הכרזות בכנסת, באלפי מאמרים בעתונות, ברבבות נאומים בכל רחבי העולם, הם חזרו והצהיר רון: "אין מטרה אחרת למדינה אלא להביא אליה יהודים."

המדינה אינה קיימת למען עצמה. לתושביה אין זכות עליה. אין היא שייכת למר־חב, ואל לה להשתלב בו. כי המדינה שייכת לעם היהודי, ויעודה העליון — לקלוט יהודים. למען המטרה הקדושה הזאת, הוקמה הממשלה וזוהי תכניתה — אין לה כל תוכנית אחרת. כל שרותיה, כל משרדיה, כל פעולותיה, תכלית יחידה זו עומדת לעיניהם: קיבוץ הגלויות.

מנגנון אדיר של שנור, אשר הי' עולם לא ראה דוגמתו מאז כריי אתה, הוקם כארבע כנפות תבל, כאשר סיפמה אחת ועיקרית מתי נוספת מעליו: תנו כסף כדי לקי ליום עולים.

כל זה נמשך עשר שנים. כאשר באו עולים, וכאשר לא באו עולים. בשנים של עליה מוגברת, ובשנים שלא היתה עליה כלל. במשך עשר שנים, כך היה נדמה, עמד מנהיגי ישראל ועמלו למען תכלית אחת ויחידה: לירות מוכנים ליום הגדול, כאשר יבואו היהודים המיוחלים בהמוניהם ויש' פכו דמעות של גיל על אדמת המולדת הי' חדשה.

ותנה בא יום, והחלה באה עליה גדולה.

לא עליה ענקית, אף לא אדירה, אף לא גדולה מאד. לא עליה המיליונים מברית המועצות, אשר מזה שנים תובעים אנו את שיחרורם בראש כל חצות. לא עליהם של שני מיליונים, כבאומיהם של דודי בן־גוריון ומשה דיין ושמועון פרס בדרת עליהם רוח השכינה באסיפת־בחיורות. אפילו לא עליה של מיליון אחד.

אלא עליה של כמה רבבות. איש אינו יודע כמה רבבות — למרות הסיסמות המ' צלצלות בכינוסי המגבית. אולי מאה אלף. אולי גם הרבה פחות.

באה עליה של רבבות — וממי שלת ישראל עומדת כשור לפני החר, אוכדת עצות וחדלת אונים. כל המנגנון האדיר הזה של ממשלת ישראל, העולה לנו מיליארד ושלוש מאות ושלושים וחמישה מיליון לירות ישראליות טובות לשנה, ואשר אין מטרתו אלא לשרת מדינה־שליקבוץ־גלויות — מהומם כמו אחי רי שואת־סבך נוראה.

וביאוש הקודר לא ראתה הממשלה דרך אלא להניף לפני אננו את קופסת־התרומות השחוקה ולהתחנן: "תנו כסף למען היהודים האומללים! תנו 20 מיליון לירות ל"מלחה העליה!"

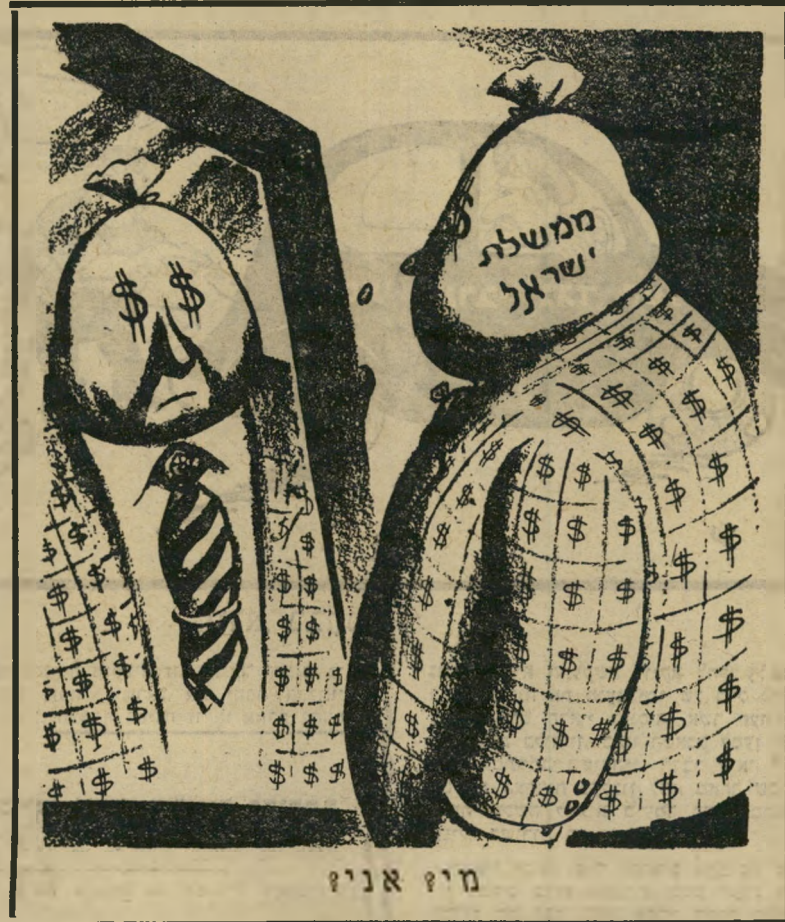
וכאשר הציבור, אחוז בחילה, הפנה לה את הגב בתנועה ספופי טאנית, אחירה וכללית, מניסה עתה הממשלה מעל לראשנו את שום המסים ותובעת נמרצות: "תנו 35 מיליון ל"ל למלחה חובה!" וכאלו כל זה אינו מספיק, עומד עוד ראש־הממשלה לפנינו, בפרוזה של פילוסוף יחזי שראה את חולשת האדם הקטן, מנענע ראשו בעצב עמוק ואומר לעצמה בקול רם: "אוי לעם שאינו ראוי לשעתו הגדולה!"

★ ★ ★

אין כאן בעיה של כסף. אל נעמיד אפילו פנים. אומה מסוגלת לשלם מיליארד ושלוש מאות ושלושים וחמישה מיליון לירות בשביל התענוג המסוקפק ל"קבל סקודות מממשלה זו, יכולה גם לשלם את שלושים וחמישה המיליון הנוספים.

לא כאן קבור הכלב.

אולם כאשר אומה שלמה, כמעט



פפת אחת בבנייהפאר החדש של מועצת פועלי כרכור.

אבל לא. צמרת המדינה הרגישה אינס' טינקסיבית כי בפני מרד ספונטאני זה של דעת־הקהל ההגונה אסור לסגת. כאן יש להראות תקיפות וכוח. כי מי שמחתר ב"קלות־דעת על קאדילאק אחד, סופו לחתר על שני. ומי יודע לאן יתגלגלו הדברים. וכך קורה כי באותו עתון, המכיל את קריאתו הנרגשת והנרגזת של ראש הממ' שלה אל השאננים בציון, יכול האזרח לקי' רוא על המשך הביזבוז בכל השטחים. הי' שליחים נוספים. עסקני מפלגה נוספים מקבי לים משרות שהומצאו בין לילה. ואותו פקיד אומלל, אשר תוסרכשרונו המעורר־רחמים משודר בכל יום לתוך מאות אלפי בתים בישראל, מודיע בשחצנות תהומית, כי למחרת יום הבחירות יוציא את עתון־הרדיה, אותו עתון־רדי אשר לא קם לו מצדד אחד מתוך שני מיליון תושבי ישראל, אותו עתון־רדי אשר למענו נגנבות כל שנה שתי לירות מכיסו של כל בעל־מקלט.

מול ציניות אגדתית זו מתנגב

דגל זה מעל לראשה. אף לא עתון אחד העז להכתיר בה את מאמרו הראשי.

זוהי גל שגאה מלמטה — מלבו של עם אשר סבלנותו החלה פוקעת.

מגבם של מאות אלפים אשר פעם ב"שבוע, או פעם בחודש, מסתכלים בתלוש שכרם ורואים כי חלק תארי של הכנסתם מנוכה אוטומטית לטובת שורה ארוכה של מוסדות ורשויות שכולם, בלי יוצא מן הכלל, סוענים כי העליה היא קודש קדושה, צפור נפשם. אף לא אחד מכל המוסדות והרשויות האלה מוכן עתה לחתר על כסא אחד במשרדו לטובת העליה.

★ ★ ★

ש ואתה עומד ומשתאה ממש: מה הם גבולות החוצפה האנושית? מה הם גבולות החוצפה אפילו של בעלי שררה, שניתקו זה מכבר כל מגע טמא עם בני תמותה רגילים?

הנה באו אורחי המדינה הזאת וחזרו בזה אחר זה, בסבלנות עילאית: אנחנו נשלם רק כאשר יחתרו המפלגות על ביזבוז הי'